

Varga Zoltán Zsolt

A GYANÚ

[BOROTVAÉLEN]

2018-05-21 | **BOROTVAÉLEN, NOVELLA**

Csörrent a kulcs, a faarcú, vodkaszagú foglár kitárta a súlyos ajtót és intett. Elindultam előtte a pislogó lámpákkal világított, jéghideg folyosón. Ez a nyolcvanhét lépés a zárkámától a vallató szobáig az üdülésem immár két hónapja, minden másodpercét

igyekszem kiélvezni. A piszkos falakon pára csorog, mintha a foglyok könnyei szivárognának a cellákból.

Szemjon Maximovics Fedorov őrnagy kivételesen a verőlegényei nélkül fogadott.

– Borotvaélen táncol Kirk, Arthur, Arien, vagy hogy is szólítsam? Ez az utolsó napja az orosz dolgozó nép költségén, holnap kiutasítjuk az országból. Nem ajánlom, hogy még egyszer átlépje a határunkat. Nagy a világ, máshol kutassa az orosz 19. századi kismestereket, máshol kínálgassa a művészeti albumait, vagy járjon agysebész konferenciákra.

– De hát én Kirk van Haaren...

– El ne kezdje nekem a meséjét, megfájdul tőle a fejem. Az a kurva szerencséje, hogy valaki leszólt fentről az érdekében. Mondom, pengeélen táncol. Ha csak egyetlen nyomocskát hagy maga után... Na, takarodjon a szemem elől.

A foglár visszakísért a cellámba.

Tehát az őrnagy ismeri mind a három fedősztorimat. De nem találtak bizonyítékot a szállodaszobámban, és ezek szerint az igazság-szérum hatására sem törtem meg. Ez viszont csak egyet jelenthet: valaki felnyomott az amszterdami irodából. Patkány van a fészekben!

De ki?

tud mindegyik álcámról

Végigpergettem magamban az elmúlt három hónap történéseit, és szörnyű gyanúm támadt. Mielőtt elindultam a küldetésre, meglátogattam a cégtől nyugdíjba ment gyerekkori barátomat, Henk van Verharent. Mindent elmondtam neki a mostani utamról, és a beszélgetésünkből az is kiderült, hogy figyelemmel kísérte a pályámat, tud mindegyik álcámról.

Talán ő mártott be.

Nem ritka, hogy nyugdíjba ment ügynökeink eladják emlékirataikat az ellenséges ügynökségeknek. Az elemzők így megismerik a módszereinket, és következtetnek az aktuális akcióinkra. Ha igaz, hogy Henk átállt, a kezére játszottam egy friss információt, ami jóval többet ér az emlékiratoknál. Ha Henk fúj be, ő maga a titkos pártfogóm.

A gyerekkori barátom. Annyi pénzt keresett ügynökként, hogy el sem tudja költeni. De családja, gyerekei vannak! Évtizedek óta elszakadtunk egymástól, nem tudhatom, ellenállna-e nagyobb összeg csábításának. Valójában magamról sem tudom, engem még nem környékeztek meg.

Koporsószerű cellám már nem nyomasztott, mégis egész éjszaka forgolódtam. Felhoztam minden érvet Henk mellett és ellen, de semmire se jutottam.

Hajnalban a foglár úgy lökdösött ki a cellából, mintha én kértem volna a fogva tartásomat. Hiánytalanul visszakaptam a holmimat. A hitelkártyáimat, amikre az oroszok nyilván ráálltak, észrevétlenül elejtettem az utcán.

tucatnyi gyanúsított

Taxival, két ügynök-félzsömle között jutottam ki a Seremetyevói reptérre. Kísérőim az utolsó pillanatban szálltak le a gépről, de biztos voltam benne, hogy pár másik ügynököt elhelyeztek a fedélzeten. Többször is elsétáltam vécére, hogy agyamba véssem az utasok ábrázatát és teszteljem őket. Az ügynökök általában kerülik a megfigyelt személy tekintetét. Így tucatnyi gyanúsítottam lett.

Amszterdamban autót béreltem a reptéren, azzal gyorsabban lerázhattam az esetleg rám állított ügynököket. A csatornáktól távol, a város szélén keringtem nagy flikk-flakkokkal, amíg megbizonyosodtam, hogy senki sem követ. Akkor felkerestem az egyik fedett lakást, amit a cégnél sem ismernek, és magamhoz vettem a tiszta hitelkártyáimat, a távcsöveget meg egy lehallgató készüléket, amivel háromszáz méteres körzetben lehet célzottan fülelni.

A protokoll szerint a lebukott ügynök két hétig nem kereshet kapcsolatot a céggel. Zandvoort felé vettem az utam, hogy kiderítsem, sáros-e Henk barátom. Persze, nem egyenesen, felkanyarodtam Alkmaarnak, onnan a tengerparti városkába. Fél óránként megálltam, lehúzódtam az útról és figyeltem.

Jártam már Henknél, ismertem a terepet. A háza közelében fekvő panzióban kivettem egy tetőtéri szobát, onnan szemmel tarthattam a bejárati ajtaját és a teraszos nappaliját, kihallgathattam telefonjait, de még azt is, amit maga elé mormolt.

Sejtettem, ha ő a téglá, akkor is kicsi az esélye, hogy épp most vegye fel a kapcsolatot az oroszokkal, de ha már kötelező a bujkálás, megfigyelem.

A kukkolás mindig rettentően unalmas, Henknek meg nincs élete. Akkor kel fel, ha a felesége dolgozni ment. Kávét főz, reggelit készít. Mindezt vontatottan.

Aztán beleül a foteljébe, és órákon át nézi a tengert. Kettő körül feltápáskodik, felöltözik, lemegy a partra, mindig ugyanabba a vendéglőben eszik egy könnyű ebédet. Utána besétál a városközpontba, és a Julius Meinlben megveszi a napi két üveg vodkáját.

Az éttermet és a boltot aprólékosan átkutattam, hátha hagyott üzenetet valakinek, mint a kémfilmekben. De nem találtam semmit.

szép lassan benyakalja

A boltból egyenesen hazamegy, már a bejáratnál felbontja az egyik üveget, nagyot kortyol. Aztán megint beleül a fotelbe, nézi a tengert, és szép lassan benyakalja mind a két üveg italt. A prosztatája vacak lehet, félóránként vizek. Hallom a szakadozott csorgást.

Nem hívják telefonon, ő sem telefonál. A nap egyetlen izgalma, amikor hazaér a felesége. Henk megpróbál feltápáskodni a fogadására, de nem mindig sikerül. Az asszony pöröl vele vagy átnéz rajta. Aztán behúzódik a saját szobájába, és másnap estig nem is találkoznak.

Szombat-vasárnap Henk még később kel, csak azután jön ki a konyhába enni, amikor a felesége már befejezte a reggelit. Délben az asszonnyal együtt mennek ebédelni.

Olyan a közös életük, mintha némafilmet néznék.

Henk szombat-vasárnap délután ugyanúgy beül a fotelbe és bámulja a tengert, mint hétköznapokon. Ilyenkor nem a boltból hozott vodkából iszik, hanem a bárszekrényből szolgálja ki magát.

Tíz napja figyelem már. Semmi. Délutánonként, amikor az italtól elhomályosul a tekintete, sokszor fut át mosoly az arcán, és egy női nevet suttog: „Nathani”. Szeretője lenne Henknek? Vagy ő az összekötője az oroszokhoz?

Ha letelik a két hét, bemegyek a céghez. Elmondjam a gyanúmat? Ha nyomozás indul Henk ellen, mindenképpen rosszul járok. Ha beigazolódik a gyanúm, letartóztatják, ha meg alaptalanul vádoltam, Henk előbb-utóbb megtudja.

Mi a fenét csináljak? Nem figyelhetem őt egész hátralevő életemben. Kopogtassak be hozzá, és nyíltan kérdezzem meg: „Mondd csak, öreg cimbora, nem te nyomtál fel az oroszoknál”?

A novella előzményei:

HIDEBÉKE

ÖRÖK HIDEBÉKE